

www.jollibread.com

© Del text: 2020, Jordi Cervera

© De les il·lustracions: 2020, Gemma Zaragüeta

© D'aquesta edició:

2021, Santillana Infantil y Juvenil, S. L. i Grup Promotor, S. L.

Carrer de les Ciències, 73 (Districte econòmic Plaça d'Europa)

08908 L'Hospitalet de Llobregat

Telèfon: 93 230 36 00

ISBN: 978-84-18650-05-5

Dipòsit legal: M-2551-2021

Printed in Spain – Impres a Espanya

Primera edició: març de 2021

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

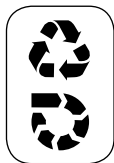
Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Julia Ortega,

Álvaro Recuenco i Laura Ruiz

Les matèries primeres utilitzades
en la fabricació d'aquest llibre són reciclables
i compleixen àmpliament la normativa
europea de sostenibilitat, economia circular
i gestió energètica.

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública
o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització
dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Si en necessiteu
fotocopiar o escanejar algun fragment, adreceu-vos a CEDRO
(Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org).

Les princesses insòlites

Jordi Cervera

Il·lustracions de Gemma Zaragüeta

jollibre

*A la Laura i la Mireia, les meves
princeses insòlites.*

*Al Jordi Jiménez Gamero, amic i
catalitzador de somnis.*

*A la Maite Malagón i la Yolanda Caja, per fer
possible aquest llibre amb simpatia
i professionalitat màximes.*

La princesa que mossegava dracs

L'Escata i el Verdot eren dos joves dracs molt eixerits i ben plantats que vivien al País dels Dracs. Anaven al mateix col·legi, l'escola Sargantana Sàvia, i tots dos estudiaven força i treien molt bones notes. A l'Escata, tot i que li havien ensenyat que els dracs han de menjar princeses innocents i rostir prínceps valents amb el raig de foc de la seva boca, el que la tornava boja de veritat eren els flams de xocolata. De fet, i si hem de ser sincers, mai no havia vist cap drac menjant-se una princesa ni fregint un príncep.

El Verdot era un drac alt i ben plantat, però al contrari del que fan tots els dracs,

no li agradava gens escopir foc pels queixals des que un dia se li va escapar un esternut, va deixar anar una flamarada espectacular sense voler i va enganxar de ple el Bru, el seu osset de peluix, un animaló de companyia tendre i suau que des d'aquella socarri-mada s'ha convertit en un carbó ennegrit i aspre que ja no li serveix per anar a dormir, però, com que se l'estima molt, es resisteix a llençar-lo a la brossa.

Al costat del País dels Dracs, hi havia un altre territori, el Reialme dels Reis, on regnaven el rei Prudent i la reina Filaprim, dos monarques molt preocupats pel benestar i pel futur dels habitants del seu regne, una dèria que els va portar a obrir l'Escola de Seguretat contra Atacs de Dracs Encesos (ESADE) per poder ensenyar a tothom com defensar-se dels possibles atacs dels seus veïns verds i alats.

També van manar construir un mur molt, molt, molt alt que separava el País dels Dracs del Reialme dels Reis, una frontera impossible de superar que els mantenia aïllats els uns dels altres, i impedia qualsevol contacte natural.

Els reis es queixaven sempre que podien del perill que representava el fet de viure fent frontera amb el País dels Dracs, i fins i tot una vegada cada quinze dies, en horari de màxima audiència, apareixien tots dos a Reialme Televisió per enviar missatges de prudència a la població del regne a través d'un programa molt seguit que es deia «Dracs no, gràcies!».

Era un espai amè i carregat de consells que alertaven sobre com protegir-se dels dracs, com evitar el seu foc o com combatre'ls amb totes les garanties d'eficàcia, rigor i seguretat. L'espai era seguit amb atenció per la

pràctica totalitat dels seus súbdits, tot i que val la pena esmentar que l'únic atac documentat d'un drac a un habitant del Reialme era el que apareixia relatat a les Cròniques Antiques, un manuscrit que tenia deu segles d'antiguitat i del qual resultava força complicat esbrinar si es tractava d'una història real o fictícia, inventada per algun joglar d'imaginació rica i deslligada.

10 Fos com fos, els reis havien aconseguit transmetre les seves pors per tot arreu i fer que tots els habitants del regne, des dels més petits fins als més grans, del més jove al més vell, pensessin que els dracs eren uns enemics més dolents que la llana de gos i que calia estar en tot moment preparats per defensar-se dels seus perillosos atacs.

El Prudent i la Filaprim van tenir una filla, rossa, vermella de galtes i molt espavilada. La van batejar amb el nom de Vida i,

de ben petita, la van ensenyar a lluitar contra els dracs i a veure'ls com uns animals perillosos i poc recomanables. De fet, fins i tot van encarregar unes quantes figures de goma sòlida que imitaven diferents tipus de drac i que servien de pista d'entrenament a la nena.

11

La criatura va anar creixent i, a força de cursos i entrenaments especials, va aprendre a ser una bona princesa i també a defensar-se de qualsevol cosa que s'assemblés ni que fos de lluny a un drac. Només cal dir que, des de ben petita, es va convertir en l'autèntic terror de totes les sargantanes i els llangardaixos que prenien el sol al seu jardí.

Els empaitava amb ganes i constància. S'hi acostava lentament per darrere mentre prenien el sol i «nyaca!», els mossegava la cua. Els animalons, sorpresos i espantats, fugien comes ajudeu-me i la princesa Vida

es quedava amb la seva cua penjant entre les dents. Al cap d'uns anys, a la seva habitació hi tenia la col·lecció més important del regne de cues de petit rèptil. N'hi havia de totes les mides i colors i la Vida se les mirava cada nit abans d'anar a dormir, satisfeta per tots els èxits aconseguits al llarg de la seva encara curta però intensa existència. Després de sopar, es rentava les dents, es posava el pijama i llegia en veu alta una lliçó del «Manual per foragitar dracs en tres-centes seixantacinc lliçons», de la professora Sarah Mago, la més gran estudiosa de rèptils de tota mena i mida que hi havia al Reialme. L'únic problema és que tothom parlava d'oïda, ja que ningú, ni tan sols la prestigiosa professora Mago, havia vist mai un drac real al Reialme dels Reis.

13

Mentrestant, al país veí, l'Escata i el Verdodot, a força de compartir estudis i experièn-

cies, es van anar enamorant i, al cap d'uns anys, es van casar i es van convertir en protagonistes de la boda més bonica que es recordava en molts, molts, molts anys.

14 Flors, música, alegria i un gran pastís de mantega i crema de set pisos d'alçada i ple de flams de xocolata per llepar-se les urpes. I al cap d'uns mesos els va arribar un ou magnífic, blanc, lluent i ovalat que els va fer molt feliços. Després d'un temps d'incubació compartida, la closca es va començar a esquerdar fins que en va sortir el petit Fardatxo, un drac menut, rialler, despert i amb moltes, moltes, moltes ganes de jugar.

I com els passa a tots els dracs, va créixer en molt poc temps i aviat va començar a sortir tot sol pel País dels Dracs. I quan se'l va conèixer de dalt a baix, quan cada dia li semblava avorrit anar als mateixos llocs i veure sempre les mateixes coses, va decidir

que havia arribat l'hora d'eixamplar els seus horitzons vitals.

16 Li cridava molt l'atenció i li despertava la curiositat aquella frontera que separava el país dels Dracs del Reialme dels Reis, un indret del tot prohibit i que, com tots els llocs prohibits, exercia en ell una fascinació especial i creixent. Els seus pares li havien ensenyat des de ben petit tres regles fonamentals: que havia de ser un drac de bon cor, que no havia de treure foc pels queixals sense un motiu de vida o mort i que no s'havia d'acostar per res del món al país veí.

I les va complir totes tres com un drac obedient fins que un dia, mentre volava molt i molt alt a prop de la frontera, va pensar que tampoc no passaria res si movia les ales una miqueta més enllà, si feia un *looping* discret i entrava al Reialme. Al cap i a la fi no li podia passar res. Els seus veïns

no tenien Exèrcit de l'Aire i l'únic giny capaç d'aixecar-se més d'un pam de terra que posseïen era un vell globus adaptat per anar a recollir la fruita de les branques més altes dels arbres, on no arribaven ni amb l'escala de quinze esglaons.

Pensat i fet. Es va inclinar cap a un costat, va recolzar tot el pes en una banda, va girar i es va deixar caure, quasi en caiguda lliure, planejant de costat com un estel fugaç.

Va gaudir de la baixada fent un petit remolí amb les ales, tal com li havien ensenyat a l'Escola Oficial de Dracs Voladors on, per cert, havia tret una matrícula d'honor com a nota de final de curs. Se sentia tan feliç que fins i tot va fer el triple molinet, un dels exercicis més precisos i complicats que li havien ensenyat.

Va tornar a pujar i va veure un prat, un indret assolellat i cobert d'herba fresca i

i sorpresa. Després es va mirar la cua i hi va veure marcades dues fileres de dents.

No podia ser!

Aquella nena rossa li havia mossegat la cua!

20 Per un moment li van venir ganes d'escopir una gran flamarada i deixar-la com un pollastre a l'ast, però va recordar la Segona Regla i es va contenir. Saltar-se dues regles en un dia era massa, però no va poder evitar dedicar-li una mirada ferotge, molt ferotge.

—M'has mossegat —va exclamar molt enfadat.

—I és clar que t'he mossegat. Ets un drac, no?

—Sí, soc un drac —va dir el Fardatxo—. I què?

—Ho diu ben clar el postulat número tretze: Els dracs són enemics perillosos i s'han de combatre sense descans.